

Horváth Ödön

Fényben

Madárrá válni s gondtalan
idők irányába repülni,
s mint akinek tág torka van,
szíved legmélyéből fütyülni.

Hogy ne lehess boldogtalan,
nappal szemben csöndben kiülni
egy kősziklára, mint tavaly,
s megpróbálkozni, hegedülni.

A fényben fürösztelni arcod,
s egyre átszellemültebb szinten
sokkal szebbet, jobbat akarni,

és sorban eljátszani minden
föld feletti és ég alatti,
ősi titkot hordozó hangot.

Ahol a lét csodás

Mindig vonzotta a vízparti rét,
a vadvirággal tarkított vidék,
az időben megszólaló harang,
a sok egymást követő, kusza hang,

a víz felől a hápogó kacsák,
az akácok, a fűzfák, bodzafák
suhogása, a kecses, lágy füvek,
ahogyan a szél karcsú testüket

táncoltatja az árkok szélein,
s végig a mezők végtelenjein.
Mindig csodálta a kéklő eget,

az érkező s távozó fellegek
rajzolatát körbe keringve fent,
s a csillogó víztükröt idelent.

Augusztusi éj

Tenger-sötétben csillagok
fénye a már nem láthatón keresztül
álom-tiszta, felfoghatatlan szeszt szűr
a tényből. Én is meghalok.

Magamba nézve hallgatok.
A csillagpálya végtelenbe ferdül;
azt látom, amit a vakok,
ha lelkük falát tapogatóják. Csend ül

vállaimon; a mindenség beszél csak.
Egyre mélyebbről, egyre közelebbről
arról, amit az évszakok

közül ez a legmisztikusabb évszak
mesél a magát adó Óselemről,
a Titokról: Ó én vagyok.

Késő őszi panasz

Már majdnem itt a semmi. Őszi kertek
haldokló fáí fáznak, málladoznak
A színeket eltünteti a holnap,
és a sok drága illat mind-mind ellejt.

Megvénül a nap, a nagy, büszke herceg;
mája beteg, többé nem basáskodhat.
Még van, de lassan szürke ködbe olvad.
Lehullt, puffedt levelek gémberegednek

rőt mocsokká, bokornak csúfolt formák
tövében, a tegnapi esőlében.
Minden ott gubbaszt a homály ölében.

Kimegyek a Dunához; ott a parton
szomorú arcom az ég felé tartom.
Ó nyár, miért vagy ilyen hűtlen hozzánk?